

UZNESENIE

Okresný súd Banská Bystrica v exekučnej veci **oprávneného: EOS KSI Slovensko, s.r.o.**, so sídlom Prievozská 2, 821 09 Bratislava-Ružinov, IČO: 35 724 803, **právne zast.:** Remedium Legal, s.r.o., so sídlom Prievozská 2, 821 09 Bratislava-Ružinov, IČO: 53 255 739, **proti povinnému:** _____, nar. _____, trvale bytom _____

_____ **právne zast.:** Združenie na ochranu práv občana - AVES, so sídlom Jána Poničana 9, 841 07 Bratislava, IČO: 50 252 151, o vymoženie pohľadávky vo výške 1.939,77 Eur s príslušenstvom, vedenej u súdneho exekútora JUDr. Albína Božeka, so sídlom exekútorského úradu Námestie mieru 7, 908 51 Holíč, pod sp. zn. 11EX 273/21, **rozhodujúc o návrhu povinného na zastavenie exekúcie**, takto

r o z h o d o l :

I. Súd exekúciu podľa § 61k ods. 1 písm. d) Exekučného poriadku **z a s t a v u j e**.

II. Súdnemu exekútorovi **p r i z n á v a** náhradu trov exekúcie vo výške **36,-** Eur, ktoré zaväzuje zaplatiť oprávneného v lehote 3 dní od právoplatnosti tohto uznesenia.

O d ô v o d n e n i e

1. Oprávnený sa návrhom na vykonanie exekúcie doručeným súdu dňa 04.03.2021 domáhal od povinného vymoženiu pohľadávky vo výške 1.939,77 Eur s príslušenstvom, a to na základe exekučného titulu - Rozhodcovského rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu zriadeného pri Asociácii pre Arbitráž, sp. zn. SRSAspA 01953/17 zo dňa 19.09.2017, ktorý nadobudol vykonateľného dňa 26.01.2018.

2. Na základe právoplatného a vykonateľného rozhodnutia súd dňa 20.04.2021 poveril vykonaním exekúcie súdneho exekútora JUDr. Albína Božeka, so sídlom exekútorského úradu Námestie mieru 7, 908 51 Holíč.

3. Povinný podal u súdneho exekútora v zákonnej lehote návrh na zastavenie exekúcie, v ktorom uviedol, že v zmysle ustanovenia § 5a ods. 3 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa, ustanovenia spotrebiteľskej zmluvy, ktoré zaväzujú spotrebiteľa vo vlastnom mene alebo v zastúpení treťou osobou uznať svoj dlh pre prípad neplnenia záväzkov vyplývajúcich zo spotrebiteľskej zmluvy, sú neplatné. Podľa § 54a Občianskeho zákonníka v spojení s ust. § 879v Občianskeho zákonníka, premlčané právo zo spotrebiteľskej zmluvy nemožno vymáhať a ani ho platne zabezpečiť. Zmeniť obsah premlčaného práva zo spotrebiteľskej zmluvy, nahradiť ho novým právom alebo obnoviť jeho vymáhateľnosť možno len na základe právneho úkonu dlžníka, ktorý o premlčaní vedel. Povinný uvádza tvrdenie, že nemal vedomosť, že podpisuje uznanie záväzku, ktorý bol už v tom čase premlčaný a teda pri uznávanom prejave absentovala slobodná vôľa povinného takýto jednostranný právny úkon urobiť, preto je takýto právny úkon v zmysle § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka neplatný a preto nemohol ani nastať právny následok uznania

záväzku vyplývajúci z ustanovenia § 558 Občianskeho zákonníka. Keďže nedošlo k platnému uznaniu záväzku povinným tým, že podpísal predmetnú dohodu, nemožno vo vzťahu k premlčaniu aplikovať ustanovenie § 110 ods. 1 Občianskeho zákonníka t. j. desaťročnú premlčaciu dobu. Podľa názoru povinného Dohoda o uznaní záväzku a o úhrade pohľadávky v splátkach predkladá zdanlivo výhodný formulár o splátkach s vyhlásením o uznaní dlhu. Uvedená dohoda je vopred naformulovaná, vrátane neprijateľných podmienok. Uvedenú dohodu možno dokonca hodnotiť ako nekalú obchodnú praktiku, pretože boli naplnené zákonné znaky tohto zákonného inštitútu, a to nedostatok odbornej starostlivosti na strane dodávateľa, ako aj potenciálne riziko, že takéto konanie naruší správanie spotrebiteľa. Pri vyhodnocovaní praktiky dodávateľa súdy musia operovať priemerným (na Slovensku jednoduchým nie priemerným) spotrebiteľom (Smernica Rady AEP 2005/29 bod 19 Preambuly), pretože vždy existuje nebezpečenstvo, že každý jeden spotrebiteľ sledujúc jediný cieľ, a to dosiahnutie výhody splátok podpíše dokument, ktorého súčasťou je aj uznanie premlčaného dlhu, o ktorom však nevie, že premlčaný je. V skutočnosti ide preto podľa citovanej Smernice (čl. 5 a 9) o nekalú obchodnú praktiku a neodbornú starostlivosť dodávateľa v záujme vyššej kvality života ľudí. Skutočnosť, že takéto dohoda o splátkach môže vyvolať u spotrebiteľa dojem, že podpisuje len výhodnú dohodu o splátkach, vyplýva aj zo samotného obsahu listiny, v ktorom sa vôbec nenachádza ani jedna zmienka a poučenie o následkoch uznania premlčaného dlhu, preto nemožno priznať listine označenej ako Dohoda o uznaní záväzku a o úhrade pohľadávky v splátkach, zamýšľané právne účinky uvedené v § 558 Občianskeho zákonníka. Povinný sa nestotožňuje s názorom súkromného rozhodcu, že uznanie má všetky vyžadované náležitosti. Povinný tvrdí, že účinky uznania dlhu nenastali „ex lege“ podľa § 5a ods. 3 zákona č. 250/2007 Z. z. a nemohlo dôjsť ani k predĺženiu premlčacej doby. Zároveň povinný podrobne špecifikuje svoj odlišný názor na vyhlásenie okamžitej splatnosti pôžičky žalobcom (oprávneným) a od neho odvodzuje začatie a následne plynutie premlčacej doby. Povinný tvrdí, že spotrebiteľská zmluva neobsahuje všetky zákonné náležitosti, čím sa poskytnutý úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Podľa jeho názoru opretého o ustanovenie § 4 ods. 4 zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, od spotrebiteľa nemôže veriteľ požadovať úrok alebo poplatky, ktoré nie sú uvedené v zmluve o spotrebiteľskom úvere. Povinný namieta spôsob a dátum podpísania spotrebiteľskej rozhodcovskej zmluvy, jej formulárový charakter, skutočnosť, že nie je individuálne dojednaná ako nekalú obchodnú praktiku ako aj v nej obsiahnutú neprijateľnú podmienku - rozhodcovská doložka nepripúšťa, aby sa prípadné spory riešili aj v inom ako rozhodcovskom konaní. Z uvedeného je podľa názoru povinného zrejmé, že rozhodcovská zmluva je neplatná, na jej základe je vydaný nulitný rozhodcovský rozsudok, na základe ktorého je vedenie exekúcie neprípustné, preto požaduje zastavenie exekúcie.

4. K návrhu povinného sa vyjadril aj oprávnený, ktorý so zastavením exekúcie nesúhlasil, pričom uviedol, že poukazuje na ustanovenie § 41 ods. 1 zákona č. 335/2014 Z. z. o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní, podľa ktorého doručený rozhodcovský rozsudok nadobudne právoplatnosť až po uplynutí lehoty na podanie žaloby, a ak je žaloba o zrušenie rozhodcovského rozsudku podaná až po nadobudnutí právoplatnosti rozhodnutia súdu v konaní o zrušení rozhodcovského rozsudku. Podľa § 41 ods. 2 zákona č. 335/2014 Z. z. o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní, rozhodcovský rozsudok, ktorý má účinky právoplatného rozsudku súdu podľa odseku 1, je po uplynutí lehoty na plnenie v Slovenskej republike vykonateľný podľa osobitného predpisu. Povinný nevyužil svoje zákonné právo, o ktorom bol poučený v Spotrebiteľskej rozhodcovskej zmluve ako aj v Rozhodcovskom

rozsudku a nepodal žalobu o zrušenie rozhodcovského rozsudku na všeobecný súd. Rozhodcovský rozsudok bol zároveň riadne doručený. Z uvedeného vyplýva, že márnym uplynutím lehoty na podanie žaloby o zrušenie rozhodcovského rozsudku nadobudlo predmetné rozhodnutie právoplatnosť. *“Vzhľadom na to, že právoplatný rozhodcovský rozsudok má rovnaké účinky ako rozsudok všeobecného súdu, účinky rozhodcovského rozsudku majú ten dôsledok, že exekučný súd musí s takýmto rozsudkom nakladať rovnako ako s rozsudkom všeobecného súdu. V opačnom prípade by porušil zásadu rovnocennosti a neprípustne uplatnil rozdielny procesný postup v prípade, ak oprávnený uplatňuje svoje právo na základe exekučného titulu vydaného všeobecným súdom a iný prístup, ak oprávnený uplatňuje svoje právo na základe exekučného titulu vydaného v rozhodcovskom konaní. Konkrétne to teda znamená, že rozsudkom rozhodcovského súdu je exekučný súd viazaný rovnako, ako je viazaný rozsudkom všeobecného súdu.”* (Uznesenie NS SR 3M Cdo 11/2010 zo dňa 26.09.2011) Z vyššie uvedeného podľa názoru oprávneného vyplýva, že právoplatný rozhodcovský rozsudok má tie isté vlastnosti ako právoplatný rozsudok všeobecného súdu SR, je prekážkou pre opätovné prejednanie veci, je právne záväzný a po uplynutí lehoty na plnenie je vykonateľný, teda je spôsobilý byť podkladom pre výkon exekúcie. Povinný svojím vlastnoručným podpisom Spotrebiteľskej rozhodcovskej zmluvy (ďalej ako „Spotrebiteľská zmluva“) vyjadril súhlas s jej uzatvorením, na základe ktorej sa strany zmluvy dohodli riešiť spor pred rozhodcovským súdom. Povinný sa uzatvorením rozhodcovskej zmluvy nevzdal práva na súdnu ochranu poskytovanú všeobecnými súdmi Slovenskej republiky, nakoľko v zmysle § 3 ods. 6 zákona č. 335/2014 Z. z. o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní spotrebiteľská rozhodcovská zmluva neobmedzuje právo spotrebiteľa obrátiť sa na súd. Spotrebiteľ sa napriek uzavretej spotrebiteľskej rozhodcovskej zmluve môže domáhať svojho práva podaním žaloby na súd a dodávateľ ani jeho právny nástupca sa nemôžu účinne dovoliavať nedostatku právomoci súdu podľa osobitného predpisu, ibaže vo veci už skôr začalo spotrebiteľské rozhodcovské konanie; na tento účel je spotrebiteľské rozhodcovské konanie začaté okamihom doručenia návrhu na začatie spotrebiteľského rozhodcovského konania spotrebiteľovi. O tejto skutočnosti bol povinný pred podpisom Rozhodcovskej zmluvy poučený, v čl. III Rozhodcovskej zmluvy. Povinný sa slobodne rozhodol uzavrieť s oprávneným Rozhodcovskú zmluvu, ktorá bola samostatným dokumentom a nebola súčasťou Dohody o uznaní záväzku. Oprávnený zastáva názor, že predmetná Rozhodcovská zmluva neobsahuje žiadne zložité ani zavádzajúce právne formulácie, je napísaná zrozumiteľne a viditeľným písmom, pričom jej obsah nie je tak rozsiahly, aby sa s ním povinný nemal možnosť oboznámiť. Povinný bol v Rozhodcovskej zmluve poučený o priebehu rozhodcovského konania, o možnosti dať sa zastúpiť advokátom ako aj o možnosti podať žalobu na všeobecný súd o zrušenie rozhodcovského rozsudku. V zmysle znenia smernice Rady č. 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách (ďalej len „smernica Rady 93/13/EHS“), podľa odseku 1 písm. q) Prílohy tejto smernice je zakázané iba dojednanie, aby spotrebiteľ riešil spory neupravené právnymi ustanoveniami výhradne arbitrážou. V predmetnej právnej veci riešil spor arbitrážou (rozhodcovským konaním) oprávnený a nie povinný. Oprávnený si dovoľuje poukázať na definíciu tzv. priemerného spotrebiteľa v judikatúre Súdneho dvora EÚ, kde ide osobu kritickú v jej správaní sa na trhu a osobu, ktorá sa sama informuje o kvalite aj cene tovarov, a ktorá sa správa suverénne ekonomicky (rozhoduje o kúpení či nekúpení tovaru alebo služby) Z vyššie uvedených definičných znakov tzv. priemerného spotrebiteľa je teda zrejmé, že ani európske a ani vnútroštátne predpisy nechránia spotrebiteľa, ktorý bol a zostal neinformovaný v dôsledku svojej nevšímavosti prípadne neobozretnosti (alebo až ľahostajnosti a ľahkomyselnosti). Zo

samotných tvrdení povinného vyplýva, že v čase uzavierania Rozhodcovskej zmluvy nebol ani len priemerne všímavým a obozretným (v dôsledku svojej ľahostajnosti) a vôbec ho nezaujímalo, aké záväzky na seba uzavretím zmluvy preberie. V podrobnom oboznámení sa s dohodou o uznaní záväzku ako aj Rozhodcovskou zmluvou mu nebolo bránené a oprávnený má za to, že ak by sa správal ako priemerný spotrebiteľ, mal by možnosť sa s každým ustanovením zmluvy oboznámiť. Oprávnený v nadväznosti na vyššie uvedené poukazuje na právny názor Krajského súdu v Banskej Bystrici, ktorý v Rozsudku zo dňa 31.07.2018, sp. zn. 41CoSr/6/2018 konštatoval uvedené: „Je potrebné si uvedomiť, ako uviedol aj rozhodcovský súd, že ochrana spotrebiteľa nemôže byť absolútna, zbavujúca ho akýchkoľvek povinností plniť si svoje záväzky, a to len z titulu, že ide o spotrebiteľa. Európsky súd pre ľudské práva definuje spotrebiteľa ako osobu v rozumnej miere informovanú, vnímavú a obozretnú. Z takejto dikcie je potom možné vyvodiť, že spotrebiteľ by si mal byť vedomý svojho konania, a teda reflektujúc na prejednávajúcu vec, ak žalobca rozhodcovskej zmluve a dohode o uznaní záväzku nerozumel, mohol ich odmietnuť podpísať. Podpísaním rozhodcovskej zmluvy však žalobca prejavil súhlas s prípadným rozhodcovským konaním, pričom uzavretie rozhodcovskej zmluvy nevyklučuje ani samotný zákon.“ Podľa rozsudku Krajského súdu v Bratislave, sp. zn. 10Co/55/2020 z 24.06.2020: „K tvrdeniu žalovaného v podanom odvolaní, že súd prvej inštancie ignoroval skutočnosť, že ako spotrebiteľ je slabšou stranou zmluvy v spotrebiteľskom vzťahu a patrí mu ochrana podľa spotrebiteľského práva, odvolací súd uvádza, že ochrana spotrebiteľa má svoje limity a nemožno ju ponímať ako obranu proti ľahkovážnosti a nezodpovednosti s tým, že ochrana spotrebiteľa je síce dôležitým faktorom v spoločnosti, avšak nemožno mu poskytovať takú ochranu, ktorá by viedla k jeho jednostrannému zvýhodňovaniu, nakoľko spotrebiteľ by bol v takýchto prípadoch zbavený akejkoľvek zodpovednosti pred uzatvorením zmluvnej povinnosti dôkladne navzájom zvážiť výhody a nevýhody a podľa toho rozumne konať, pričom neexistuje ani vecne odôvodniteľný dôvod oslobodiť spotrebiteľa od povinností, ktoré mu ukladá zmluva s rovnocenným partnerom, ak sa k splneniu tejto povinnosti zaviazal dobrovoľne a s vedomím ich rozsahu.“ (rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky, sp. zn. 23Cdo/1201/2009). V posudzovanej veci je nesporné, že právny predchodca žalobcu poskytol žalovanému pôžičku na zaplatenie jeho záväzkov a žalovaný, a napriek tomu, že sa na jej zaplatenie zaviazal, neuhradil žalobcovi ani jednu zmluvne dohodnutú splátku, z dôvodu ktorého okolností, že je žalovaný spotrebiteľom neznamena, že jeho postavenie v súdnom spore je privilegované natoľko, že ako dlžník nenesie žiadnu zodpovednosť za vznik svojich záväzkov, keďže by bol absolútne neprípustne zvýhodnený oproti veriteľovi, ktorý si na rozdiel od žalovaného svoje zmluvné povinnosti splnil. Neopodstatnenou je aj námietka žalovaného, že priložené zmluvné podmienky sú vopred naformulované, a preto neprijateľné, nakoľko ich prípadná neprijateľnosť nie je podmienená spôsobom, akým sú vytvorené a spotrebiteľovi predložené, ale ich obsahom, ktorý musí byť jasný, zrozumiteľný a nesmie vytvárať nerovnováhu medzi právami a povinnosťami spotrebiteľa a právami a povinnosťami predajcov a dodávateľov. Vzhľadom na vyššie uvedené oprávnený zastáva názor, že Dohoda o uznaní záväzku ako aj Spotrebiteľská rozhodcovská zmluva boli uzatvorené platne bez rozporu s ustanoveniami zákona č. 335/2014 Z. z. o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní, zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka, zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa, ani s ustanoveniami smernice Rady 93/13/EHS.

5. Podľa § 61k ods. 1 zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov

(ďalej len „Exekučný poriadok“), súd exekúciu zastaví v celom rozsahu alebo v časti, ak:

- a) po vzniku exekučného titulu nastali okolnosti, ktoré spôsobili zánik vymáhaného nároku,
- b) exekučný titul bol zrušený,
- c) je tu dôvod podľa osobitného predpisu, pre ktorý sú uznanie alebo výkon cudzieho exekučného titulu neprípustné, ibaže ho bolo možné v konaní už skôr uplatniť (§ 54 ods. 2),
- d) sú tu iné skutočnosti, ktoré bránia vymáhateľnosti exekučného titulu,
- e) je predpoklad, že iná povinnosť uložená exekučným titulom, najmä povinnosť niečoho sa zdržať alebo niečo strpieť, ktorú okrem povinného nemôžu vykonať iné osoby, bude dobrovoľne a riadne plnená aj bez vedenia exekučného konania; predpokladá sa, že iná povinnosť je dobrovoľne a riadne plnená, ak od posledného porušenia tejto inej povinnosti uplynulo najmenej 6 mesiacov.

6. Podľa § 61k ods. 2 Exekučného poriadku, povinný môže z dôvodov podľa odseku podať do 15 dní od doručenia upovedomenia o začatí exekúcie návrh na zastavenie exekúcie. Návrh na zastavenie exekúcie musí byť odôvodnený a musia v ňom byť uvedené všetky skutočnosti, ktoré povinný môže ku dňu podania návrhu uplatniť. Takýto návrh má odkladný účinok.

7. Podľa § 61k ods. 3 Exekučného poriadku, v neskôr podaných návrhoch na zastavenie exekúcie môže povinný namietať len skutočnosti, ktoré nastali po uplynutí lehoty podľa odseku 2. V poradí ďalších návrhoch na zastavenie exekúcie môže povinný namietať len skutočnosti, ktoré nastali po podaní predchádzajúceho návrhu na zastavenie exekúcie. Obmedzenia podľa prvej a druhej vety sa neuplatnia, ak ide o také skutočnosti, ktoré povinný bez vlastnej viny nemohol skôr uplatniť.

8. Podľa § 61k ods. 5 Exekučného poriadku, návrh na zastavenie exekúcie sa podáva u exekútora. Ak povinný navrhol zastavenie exekúcie, exekútor bezodkladne vyzve oprávneného na vyjadrenie sa k návrhu v lehote nie kratšej ako desať dní. Ak oprávnený so zastavením exekúcie súhlasí, exekútor vydá upovedomenie o zastavení exekúcie, ktoré doručí účastníkom konania a súdu; inak do piatich pracovných dní po uplynutí lehoty na vyjadrenie sa oprávneného exekútor predloží návrh na zastavenie exekúcie spolu so svojim vyjadrením a prípadným vyjadrením oprávneného súdu.

9. Podľa § 61l ods. 3 Exekučného poriadku, ak je tu dôvod zastavenia exekúcie, súd exekúciu zastaví a rozhodne o trovách exekúcie vrátane určenia ich výšky; inak návrh zamietne. Ak súd návrh na zastavenie exekúcie zamietol z dôvodu, že návrh bol podaný oneskorene, i keď tu dôvod na zastavenie exekúcie je, povinný má právo domáhať sa vrátenia plnenia žalobou podanou voči oprávnenému.

10. Podľa § 1 ods. 2 zákona č. 335/2014 Z. z. o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní a o zmene a doplnení niektorých zákonov, v spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní podľa tohto zákona možno rozhodovať len spotrebiteľské spory, ohľadom ktorých možno uzatvoriť dohodu o urovnaní, vrátane sporov o určenie, či tu právo alebo právny vzťah je, alebo nie je; naliehavý právny záujem na určení podľa tohto zákona má len spotrebiteľ.

11. Podľa § 3 ods. 1 zákona č. 335/2014 Z. z. o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní a o zmene a doplnení niektorých zákonov, spotrebiteľská rozhodcovská zmluva je dohoda medzi dodávateľom a spotrebiteľom o tom, že spory, ktoré medzi nimi vznikli alebo vzniknú zo

spotrebiteľskej zmluvy alebo s touto spotrebiteľskou zmluvou súvisia, rozhodne v spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní určený stály rozhodcovský súd zapísaný v zozname podľa § 18 a určený v tejto spotrebiteľskej rozhodcovskej zmluve. Spotrebiteľská rozhodcovská zmluva zaväzuje aj právnych nástupcov zmluvných strán.

12 Podľa § 3 ods. 2 zákona č. 335/2014 Z. z. o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní a o zmene a doplnení niektorých zákonov, spotrebiteľská rozhodcovská zmluva musí byť písomná, obsahovo a formálne oddelená od spotrebiteľskej zmluvy a nesmie obsahovať dojednania, ktoré nesúvisia so spotrebiteľským rozhodcovským konaním. Písomná forma spotrebiteľskej rozhodcovskej zmluvy je zachovaná aj vtedy, ak bola uzavretá elektronickými prostriedkami, ktoré umožňujú zachytenie jej obsahu a identifikáciu zmluvných strán, ktoré spotrebiteľskú rozhodcovskú zmluvu uzavreli.

13. Podľa § 3 ods. 3 zákona č. 335/2014 Z. z. o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní a o zmene a doplnení niektorých zákonov, spotrebiteľská rozhodcovská zmluva musí obsahovať a) identifikačné údaje zmluvných strán v rozsahu obchodné meno, sídlo, identifikačné číslo dodávateľa a meno, priezvisko, bydlisko spotrebiteľa, b) označenie spotrebiteľskej zmluvy alebo spotrebiteľských zmlúv, na spory z ktorých sa vzťahuje spotrebiteľská rozhodcovská zmluva, c) označenie stáleho rozhodcovského súdu s uvedením názvu a sídla, d) webové sídlo stáleho rozhodcovského súdu, na ktorom je zverejnený rokovací poriadok stáleho rozhodcovského súdu (ďalej len "rokovací poriadok"), ako aj aktuálne údaje podľa § 18 ods. 3 a adresu pre elektronickú komunikáciu a e) poučenie podľa vzoru uvedeného v prílohe č. 1.

14. Podľa § 5b zákona zákona č. 250/2007 o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov, orgán rozhodujúci o nárokoch zo spotrebiteľskej zmluvy prihliada aj bez návrhu na nemožnosť uplatnenia práva, na oslabenie nároku predávajúceho voči spotrebiteľovi, vrátane jeho premlčania alebo na inú zákonnú prekážku alebo zákonný dôvod, ktoré bránia uplatniť alebo priznať plnenie predávajúceho voči spotrebiteľovi, aj keď by inak bolo potrebné, aby sa spotrebiteľ týchto skutočností dovoľával.

15. O návrhu povinného na zastavenie exekúcie rozhodol tunajší súd, konajúc vyšším súdnym úradníkom, Uznesením sp. zn. 22Ek/760/2021 zo dňa 07.10.2021 a to tak, že ho v celom rozsahu zamietol.

16. Voči tomuto uzneseniu podal povinný včas sťažnosť, o ktorej bolo právoplatne rozhodnuté Uznesením sp. zn. 22Ek/760/2021 zo dňa 19.05.2022 a to tak, že sudca sťažnosť povinného zamietol.

17. Nálezom Ústavného súdu Slovenskej republiky č. III. ÚS 72/2024-33 zo dňa 30.07.2024 Ústavný súd SR konštatoval, že bolo porušené základné právo sťažovateľa (povinného) na súdnu ochranu a spravodlivé súdne konanie, čoho dôsledkom bolo zrušenie Uznesenia Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 22Ek/760/2021 zo dňa 19.05.2022 a vrátenie veci na ďalšie konanie.

18. Sudca Okresného súdu Banská Bystrica na podklade nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky teda dňa 20.08.2024 zrušil uznesenie vyššieho súdneho úradníka sp. zn.

22Ek/760/2021 zo dňa 07.10.2021. V zrušujúcom uznesení bolo okrem iného uložené vyššiemu súdnemu úradníkovi opätovne preskúmať návrh povinného na zastavenie exekúcie a jeho dôvody, následne vo veci opätovne rozhodnúť a rozhodnúť aj o trovách exekúcie. Predmetné uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 03.09.2024.

19. Vzhľadom na uvedené tak súd opätovne preskúmal návrh povinného spolu so všetkými súvisiacimi dokumentmi a konštatuje, že pokiaľ ide o námietku neplatnosti rozhodcovskej zmluvy, tak s touto otázkou sa už vysporiadal Ústavný súd SR vo svojom Náleze sp. zn. III. ÚS 72/2024-33 zo dňa 30.07.2024, kde v bode 26. uviedol, že: „*pokiaľ ide o argumentáciu sťažovateľa vo vzťahu k neplatnosti rozhodcovskej zmluvy, ktorá má byť neprijateľnou zmluvnou podmienkou, keď nebola individuálne dojednaná a núti spotrebiteľa podrobiť sa rozhodcovskému konaniu, ústavný súd uvádza, že od 1. januára 2015 nadobudol účinnosť zákon č. 335/2014 Z. z., ktorého cieľom je zabezpečenie ochrany spotrebiteľov v rámci konania pred súkromnými arbitrami. Zároveň s účinnosťou od 1. januára 2015 došlo aj k zmene znenia § 53 ods. 4 písm. r) Občianskeho zákonníka tak, že za neprijateľné podmienky uvedené v spotrebiteľskej zmluve sa považujú najmä ustanovenia, ktoré umožňujú, aby bol spor medzi stranami riešený v rozhodcovskom konaní bez splnenia podmienok ustanovených osobitným zákonom [s účinnosťou do 31. decembra 2014 v zmysle § 53 ods. 4 písm. r) Občianskeho zákonníka platilo, že za neprijateľné podmienky uvedené v spotrebiteľskej zmluve sa považujú najmä ustanovenia, ktoré vyžadujú v rámci dojednanej rozhodcovskej doložky od spotrebiteľa, aby spory s dodávateľom riešil výlučne v rozhodcovskom konaní]. Na to, aby bolo možné zmluvné dojednanie vyhodnotiť ako neprijateľné, a tým neplatné, musia byť kumulatívne splnené dve podmienky, a to, že (1) nebolo individuálne dojednané a (2) spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach v neprospech spotrebiteľa (§ 53 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka). Aj keby bolo možné v prípade sťažovateľa dospieť k záveru, že rozhodcovská zmluva nebola individuálne dojednaná a bola spotrebiteľovi de facto nanútená, nemožno s ohľadom na ustanovenia zákona č. 335/2014 Z. z. a § 53 ods. 4 písm. r) Občianskeho zákonníka účinné v čase uzatvorenia rozhodcovskej zmluvy (1. februára 2016) dospieť k záveru, že samotná okolnosť, že spotrebiteľ sa má v prípade sporu podrobiť rozhodcovskému konaniu, bez ďalšieho spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach v neprospech spotrebiteľa. Nemožno prezumovať, že rozhodcovský súd rezignuje na povinnosti vyplývajúce mu z vnútroštátnych a únijných predpisov v oblasti spotrebiteľského práva“.* Z uvedeného tak vyplýva, že rozhodcovská zmluva v tomto prípade bola dojednaná platne a nebola založená na neprijateľných zmluvných podmienkach.

20. Exekučný súd však reflektujúc závery Ústavného súdu Slovenskej republiky o možnosti preskúmania vecnej stránky rozhodnutia vyjadrené vo vyššie uvedenom náleze, podrobil exekučný titul vecnému prieskumu, pričom zistil, že rozhodcovský súd v konaní nepostupoval správne.

21. Zo spisového materiálu mal súd za preukázané, že dňa 23.03.2010 uzavrela spoločnosť Consumer Finance Holding a.s. a povinný Zmluvu č. 120101134, na základe ktorej boli povinnému poskytnuté finančné prostriedky na kúpu motorového vozidla. Povinný svoj záväzok vrátiť poskytnuté finančné prostriedky spolu s dojednanými nákladmi v dohodnutých lehotách neplnil a preto veriteľ pristúpil dňa 20.06.2012 k vyhláseniu okamžitej splatnosti úveru.

22. Dňa 01.06.2015 došlo k postúpeniu tejto pohľadávky z pôvodného veriteľa Consumer Finance Holding a.s., so sídlom Hlavné námestie 12, 060 01 Kežmarok, IČO: 35 923 130 na nového veriteľa (oprávneného) EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom Prievozská 2, 821 09 Bratislava-Ružinov, IČO: 35 724 803.

23. Nový veriteľ (oprávnený) dňa 01.02.2016 spísal s dlžníkom (povinným) Dohodu o uznaní záväzku a o úhrade pohľadávky v splátkach č. 3748957 (ďalej len „Dohoda“), ktorou dlžník uznal predmetný dlh.

24. Z odôvodnenia exekučného titulu je zrejmé, že rozhodcovský súd sa v konaní síce uvedenou Dohodou zaoberal, keď uviedol že: *„...uznanie dlhu je jednostranný právny úkon dlžníka adresovaný veriteľovi, pričom ide o samostatný zabezpečovací inštitút, ktorý svoju zabezpečovaciu funkciu plní tým, že zakladá právnu domnienku existencie dlhu v čase jeho uznania. K platnému uznaniu dlhu je, okrem písomnej formy a všeobecných náležitostí predpísaných pre právne úkony, potrebné uvedenie dôvodu vzniku dlhu, výšky a akom sa dlh uznáva a vyjadrenie prísľubu dlžníka dlh zaplatiť, pričom doba, kedy bude dlh splnený, nemusí byť vôbec uvedená. Stály rozhodcovský súd mal za to, že uznať možno aj premlčaný dlh, pričom neexistuje žiadna zákonná povinnosť dlžníka uznať svoj dlh voči veriteľovi. K otázke prípadného premlčania uplatneného nároku Stály rozhodcovský súd uviedol, že nemožnosť priznať oprávnenému subjektu premlčané právo nastane až vtedy, keď sú kumulatívne splnené tri skutočnosti, a to uplynutie premlčacej doby, nevykonávanie práva oprávneným subjektom v priebehu plynutia premlčacej doby a účinné vznesenie námietky premlčania povinným subjektom v rámci rozhodcovského konania o uplatnenom práve. Uznanie premlčaného dlhu zakladá plynutie novej premlčacej doby bez ohľadu na to, či dlžník o premlčaní vedel alebo nevedel.“*, avšak pri svojom postupe aplikoval nesprávne zákonné ustanovenia a dospel k nesprávnemu právnomu názoru o tom, že je na premlčanie možné v danom prípade prihliadnuť len na námietku dlžníka. Tieto závery sú v rozpore s právnou úpravou platnou a účinnou v čase uzavretia Dohody o uznaní záväzku, konkrétne s ustanovením § 5b zákona č. 250/2007 zákona o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov, podľa ktorého musí orgán rozhodujúci o nárokoch zo spotrebiteľskej zmluvy prihliadať aj bez návrhu na nemožnosť uplatnenia práva, na oslabenie nároku predávajúceho voči spotrebiteľovi, vrátane jeho premlčania alebo na inú zákonnú prekážku alebo zákonný dôvod, ktoré bránia uplatniť alebo priznať plnenie predávajúceho voči spotrebiteľovi, aj keď by inak bolo potrebné, aby sa spotrebiteľ týchto skutočností dovoľával.

25. Z uvedeného je zrejmé, že pôvodca exekučného titulu mal v konaní ex offio prihliadnuť na skutočnosť, že od vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru v roku 2012 a spísaním Dohody v roku 2016 uplynula všeobecná trojročná premlčacia doba, a teda došlo k uznaniu už premlčaného dlhu, pričom takáto Dohoda je podľa ustálenej súdnej praxe v rozpore s dobrými mravmi a jedná sa o neprijateľnú zmluvnú podmienku. Na otázku premlčania je potrebné vzhľadom na spotrebiteľský charakter zmluvy aplikovať ustanovenia Občianskeho zákonníka, ktoré sú pre spotrebiteľa výhodnejšie. S Obchodným zákonníkom je totiž spojená dlhšia premlčacia doba štvorročná (ktorá má práve pre stranu v postavení dlžníka aj spotrebiteľa rozhodujúci význam, keďže jemu vzniká dlh -povinnosť na majetkové plnenie, ktoré je predmetom premlčania), v porovnaní s kratšou trojročnou premlčacou dobou v Občianskom zákonníku (porov. uznesenie NS SR zo dňa 25.01.2011 sp.zn. 5M Cdo 20/2009).

26. Nakoľko bol dlh v čase uzavretia Dohody už premlčaný, mal sa rozhodcovský súd zaoberať aj otázkou, akým spôsobom došlo k jeho uznaniu a či dlžník o jeho premlčaní vedel, čo však neurobil. Ak by takýto úkon vznikol na základe slobodnej vôle spotrebiteľa, tak aj napriek jeho nevýhodnosti pre spotrebiteľa by súd jeho platnosť nemohol spochybňovať. V tomto prípade to bol však veriteľ, kto dlžníkovi zaslal vopred pripravený formulár o jednostrannom uznaní záväzku, pričom ho žiadnym spôsobom neoboznámil s následkami takéhoto úkonu. Je teda zjavné, že veriteľ v snahe napraviť pochybenie spočívajúce v nepodaní návrhu včas a vyhnúť sa novej námietke premlčania zaslal takúto Dohodu dlžníkovi, ktorý ako spotrebiteľ bez právneho vzdelania nevedel vyhodnotiť následky podpísania takéhoto dokumentu a spoliehal sa na dobromyseľnosť veriteľa, pričom logicky si dlžník nemohol byť vedomý toho, že nárok už je premlčaný, inak by nemal žiadny dôvod takúto Dohodu uzatvárať a tým docieľiť začatie plynutia novej 10 ročnej premlčacej doby, čo by bolo jednoznačne výhodné pre veriteľa, nie však pre neho.

27. Toto dojednanie tak spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach medzi veriteľom a dlžníkom - spotrebiteľom a preto súd takéto konanie veriteľa považoval za nekalú obchodnú praktiku a Dohodu o uznaní záväzku za absolútne neplatný právny úkon. Rozhodcovský súd tak mal v konaní žalobu zamietnuť z dôvodu premlčania vymáhaného nároku.

28. Na základe vyššie uvedeného tak súd konštatuje, že exekučný titul bol vydaný v konaní v súvislosti so spotrebiteľskou zmluvou, v ktorom nebolo prihliadnuté na neprijateľné podmienky, ktoré mali vplyv na vymáhaný nárok a preto exekúciu podľa § 61k ods. 1 písm. d) Exekučného poriadku zastavil. (I. výrok)

29. *Podľa § 196 Exekučného poriadku, trovami exekútora sú odmena exekútora a náhrada výdavkov ustanovených týmto zákonom.*

30. *Podľa § 197 ods. 1 a 2 Exekučného poriadku, za výkon exekučnej činnosti podľa tohto zákona patrí exekútorovi odmena a náhrada paušálnych výdavkov a nevyhnutných výdavkov spojených s vedením konania, ktoré nie sú kryté paušálnymi výdavkami. Výška odmeny exekútora pri exekúcii na vymoženie práva na peňažné plnenie sa určí ako percento z vymoženého plnenia a nemôže presiahnuť výšku vymáhaného nároku podľa stavu ku dňu vydania poverenia na vykonanie exekúcie. Ak je exekútor platiteľom dane z pridanej hodnoty podľa osobitného zákona, zvyšuje sa jeho odmena a náhrada výdavkov o daň z pridanej hodnoty.*

31. *Podľa § 198 ods. 2 Exekučného poriadku, ak došlo k zastaveniu exekúcie, patrí exekútorovi náhrada výdavkov, ktorú znáša účastník konania povinný platiť trovy exekútora podľa tohto zákona. Ak exekútor pred zastavením exekúcie sčasti vymohol alebo prijal plnenie na uspokojenie vymáhaného nároku, patria mu aj trovy, ktoré si ponechal v súlade s § 60, a to v rozsahu, v akom prevyšujú náhradu výdavkov podľa prvej vety.*

32. *Podľa § 199c ods. 1 Exekučného poriadku, ak sa exekúcia ukončila z iného dôvodu ako pre vymoženie alebo splnenie vymáhaného nároku povinným a ide o dôvod, ktorý možno oprávnenému pričítať, alebo z dôvodu, pre ktorý prináleží exekútorovi vydať upovedomenie o zastavení exekúcie, platí trovy podľa § 198 ods. 2 oprávnený. Ak ide o exekúciu na vymoženie*

pohľadávky na výživnom pre maloleté dieťa, platí trovy exekúcie zastavenej podľa § 61n ods. 1 písm. d) súd.

33. Podľa § 21 ods. 1 Vyhlášky č. 68/2017 Z.z Vyhláška Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky, ktorou sa vykonávajú niektoré ustanovenia zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „Vyhláška“), exekútorovi patrí popri odmene za výkon exekučnej činnosti aj náhrada paušálnych výdavkov a náhrada nevyhnutných výdavkov spojených s vedením konania.

34. Podľa § 21 ods. 2 prvej vety Vyhlášky, náhrada paušálnych výdavkov patrí exekútorovi pri zastavení exekúcie alebo jej ukončení iným spôsobom ako zastavením exekúcie.

35. Podľa § 22 ods. 1 a 2 Vyhlášky, exekútorovi patrí náhrada paušálnych výdavkov vo výške 100 eur. Ak sa vymáhaný nárok splní do uplynutia lehoty na podanie návrhu na zastavenie exekúcie, ktorý má podľa zákona odkladný účinok, alebo do uplynutia tejto lehoty nastane iný dôvod na ukončenie exekúcie, patrí exekútorovi náhrada paušálnych výdavkov podľa odseku 1 v rozsahu 50 %.

36. Nakoľko došlo k zastaveniu exekúcie patrí súdnemu exekútorovi náhrada paušálnych výdavkov vo výške 30,- Eur + 20 % DPH, t. j. spolu vo výške 36,- Eur. V zmysle vyššie citovaných zákonných ustanovení trovy exekúcie hradí spravidla vždy povinný, pričom táto zásada platí aj pri zastavení exekúcie. Výnimkou z tejto zásady je ustanovenie § 199c Exekučného poriadku, podľa ktorého súd môže, prípadne musí, za určitých okolností zaviazat' na náhradu trov exekúcie oprávneného a to v prípade, ak došlo k zastaveniu exekúcie jeho zavinením, čo je aj tento prípad, nakoľko exekúcia bola zastavená z dôvodu, že sa oprávnený domáhal núteného výkonu rozhodnutia na podklade nespôsobilého exekučného titulu, ktorým bol priznaný nárok založený na neprijateľnej zmluvnej podmienke, t. z. že jeho návrh bol podaný nedôvodne. Vzhľadom na uvedené preto súd o trovách súdneho exekútora rozhodol tak, že na ich úhradu zaviazal oprávneného. (II. výrok)

37. O trovách oprávneného a povinného súd nerozhodoval, nakoľko si žiadny z nich ich náhradu neuplatnil.

Poučenie :

Proti tomuto rozhodnutiu je prípustné podať sťažnosť v lehote 15 dní od doručenia uznesenia na Okresnom súde Banská Bystrica.

Sťažnosť môže podať ten, v koho neprospech bolo uznesenie vydané.

Sťažnosť len proti dôvodom uznesenia nie je prípustná.

V sťažnosti musí byť uvedené, ktorému súdu je určená, kto ju podáva, proti ktorému uzneseniu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto uznesenie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa sťažovateľ domáha.

V sťažnosti možno uvádzať nové skutočnosti a dôkazy, ak je to so zreteľom na povahu a

okolnosti sporu možné a účelné.

V Banskej Bystrici, dňa 31. januára 2025

JUDr. Jana Hrušovská
vyšší súdny úradník

Za správnosť vyhotovenia: JUDr. Jana Hrušovská